E su ogni foglia che dolorosamente si strappa dal cuore rimane l'impronta dei denti.

Ogni cosa ha la sua ora, per ogni cosa arriva il suo tempo.

E così anche per l'agave. Quello che si cela in lei alla fine strappa gli stretti abbracci e si libera come un titano che, sul corpo possente, paragonabile forse ad un pino, porta il fiore della morte.

Avvolta dal vento, prossima al cielo, l'agave vede ora quello che non aveva veduto prima. Essa vede il mare e gli scogli, per prima va incontro al levarsi del sole e per ultima ghermisce il rossore del crepuscolo, mentre il vento le stormisce intorno proprio come fa con le chiome degli alberi.

Allora le foglie grigio-azzurre appassiscono, si staccano piegate come sofferenti, la pioggia vi scorre sopra, i denti bluastri risplendono al sole, la corona si secca e si affloscia come uno straccio, mentre dall'alto del fusto il fiore saluta il sole e il mare; gli scogli e i lontani venti umidi porgono un saluto fiero e senza speme ai condannati a una morte prematura.

Aprendo al mattino la finestra, di tanto in tanto scorgo una fila di agavi in fiore. Si elevano slanciate e alte, con la corona della morte sull'estremità, e salutano il mare.

Ave, mare, morituri te salutant!...

Переклад надійшов до редколегії 30.10.15

УДК 821.133.1-31=030.161.2

Arthur Rimbaud
(traductions ukrainiennes des vers faites par **O. G. Krushynska**)

Sensation

Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers,
Picoté par les blés, fouler l'herbe menue:
Rêveur, j'en sentirai la fraîcheur à mes pieds.
Je laisserai le vent baigner ma tête nue.
Je ne parlerai pas, je ne penserai rien,
Mais l'amour infini me montera dans l'âme;
Et j'irai loin, bien loin, comme un bohémien,
Par la Nature, heureux – comme avec une femme.

Відчуття

У літнє надвечір'я йти межею.
Стерня колюча, дотик юних трав,
Ступають ноги вогкою землею,
Чоло відкрите росяним вітрам.

Ні говорить, ні думати несила:
Любов безмежна у душі зроста.
У даль іду, де кликала, манила
Природа, як коханка молода.

Qu'est-ce pour nous mon cœur...

Qu'est-ce pour nous, mon cœur, que les nappes de sang
Et de braise, et mille meurtres, et les longs cris
De rage, sanglots de tout enfer renversant
Tout ordre ; et l'Aquilon encore sur les débris

Et toute vengeance ? Rien !... – Mais si, toute encore,
Nous la voulons ! Industriels, princes, sénats,
Périssez ! puissance, justice, histoire, à bas!
Ça nous est dû. Le sang ! le sang ! la flamme d'or!

Tout à la guerre, à la vengeance, à la terreur,
Mon esprit ! Tournons dans la Morsure: Ah ! passez,
Républiques de ce monde ! Des empereurs,
Des régiments, des colons, des peuples, assez!

Qui remuerait les tourbillons de feu furieux,
Que nous et ceux que nous nous imaginons frères?
À nous ! Romanesques amis : ça va nous plaire.
Jamais nous ne travaillerons, ô flots de feux!

Europe, Asie, Amérique, disparaissez.
Notre marche vengeresse a tout occupé,
Cités et campagnes ! – Nous serons écrasés!
Les volcans sauteront ! et l'océan frappé...

Oh ! mes amis ! – mon cœur, c'est sûr, ils sont des frères:
Noirs inconnus, si nous allions ! allons ! allons!
Ô malheur ! je me sens frémir, la vieille terre,
Sur moi de plus en plus à vous ! la terre fond.

Ce n'est rien ! j'y suis ! j'y suis toujours

***

Навіщо нам те, серце, скривавлений покров
Із згарищ, мертвих тіл, і довгі крики скона,
Шаленства, лютих мук, ридань пекельних зов;
З руїни знов постануть башти Аквілона.

А помста? Та дарма! − Безсилля час мине.
Князі, багатії, сенат − вона за нами!
Загиньте всі! Державці, суд, історія − до ями!
Це вам наш присуд! Кров і полум'я ясне.

Всім можновладцям помста, жах, війна.
Моя душа! Ятрить ненависть наші рани.
Нехай загине вся державна міць земна!
Республіки й царі, народи і тирани.

Чи ми розбудим спалах дикого вогню,
Чи до снаги він тим, кого звемо братами?
До наших лав, романтики, ходімо з нами.
Не труд тяжкий рабів − вогонь новому дню!

Європа, Азія, Америка впадуть.
Хай месників хода по всіх краях озветься,
По селах і містах! − Приречені ідуть!
Прокинуться вулкани й океан здригнеться!

І побратими! − Серце, всі брати мені,
І невідомі ще! Ніхто нас не здолає!
Яка біда! Проймає дрож, земні вогні
Розбурхані киплять! Стара земля палає!

Та все минулося! але я є! я є завжди.

Larme

Loin des oiseaux, des troupeaux, des villageoises,
Je buvais, accroupi dans quelque bruyère
Entourée de tendres bois de noisetiers,
Par un brouillard d'après-midi tiède et vert.

Que pouvais-je boire dans cette jeune Oise,

Ormeaux sans voix, gazon sans fleurs, ciel couvert.
Que tirais-je à la gourde de colocase ?
Quelque liqueur d'or, fade et qui fait suer.

Tel, j'eusse été mauvaise enseigne d'auberge.
Puis l'orage changea le ciel, jusqu'au soir.
Ce furent des pays noirs, des lacs, des perches,
Des colonnades sous la nuit bleue, des gares.

L'eau des bois se perdait sur des sables vierges,
Le vent, du ciel, jetait des glaçons aux mares...
Or ! tel qu'un pêcheur d'or ou de coquillages,
Dire que je n'ai pas eu souci de boire !

Сльоза

Одаль птахів, отар, селянської оази,
Я пив, бідак. Там ніжні парості ліщинні,
Самотній кущик вересовий ніби снив
У розімлілому зеленім полуденні.

Чого я міг напитись з юної Уази,
Безмовний гай, трава і небо мов осіннє.
Чого я скуштував би з пляшки колоказій?
Якесь густе хмільне питво, я лиш спітнів.

І вивіска корчми із мене препогана.
В вечірнім небі гуркіт грозових хоралів.
Та сторона смутна, озерна і туманна,
Скелястих колонад в блакиті і вокзалів.

А водяні потоки заливали берег,
І небо й вітер градом сипали в калюжі…
У дощ нудний, ловцеві золота і перлів,
Чому ж не випити тобі, мій друже!

Ô saisons, ô châteaux

Ô saisons, ô châteaux,
Quelle âme est sans défauts ?

Ô saisons, ô châteaux,

J'ai fait la magique étude
Du Bonheur, que nul n'élude.

Ô vive lui, chaque fois
Que chante son coq gaulois.

Mais ! je n'aurai plus d'envie,
Il s'est chargé de ma vie.

Ce Charme ! il prit âme et corps,
Et dispersa tous efforts.
Que comprendre à ma parole ?
Il fait qu'elle fuie et vole !

Ô saisons, ô châteaux !

[Et, si le malheur m'entraîne,
Sa disgrâce m'est certaine.

Il faut que son dédain, las !
Me livre au plus prompt trépas !

– Ô Saisons, ô Châteaux !
Quelle âme est sans défauts ?]

***

О сезони, о замки,
Яка душа не має ані плямки?

О сезони, о замки,

Зі щастя я зробив чарівну вправу.
Ніхто не оминає цю забаву.

Уславимо це щастя кожен раз,
Як гальський півник проспіва до нас.

Пусте! Не відчуваю більш охоти.
Доволі маю у житті скорботи.

Цей шал! Душі і тілу досить мук,
Ніяке діло не іде до рук.

А що з моєї мови зрозуміти?
Їй варто утекти, ген відлетіти!

О сезони, о замки!

[Якщо на мене лихо десь чекає,
Хіба його неласка налякає?

Мені його погорда не страшна!
Проте, шкода, що скоро вже труна!

− О сезони, о замки!
Яка душа не має ані плямки?]

УДК 821.134.2

Едуардо Галеано

Я ВИПАВ З ЦЬОГО СВІТУ І ТЕПЕР НЕ ЗНАЮ, ЯК ТУДИ ЗНОВУ ПОТРАПИТИ

(переклад виконаний доц. КНУ ім. Тараса Шевченка **Г. Г. Вербою**)

Вступний коментар перекладача

13 квітня 2015 року на 75 році пішов з життя відомий уругвайський письменник Едуардо Галеано. Добре знаний у світі, особливо після публікації своєї книги "Відриті вени Латинської Америки" (Las venas abiertas de la América Latina), книги, що була заборонена за часів диктатури Піночета в Чилі та диктатури Бордаберрі в Уругваї (1973–1985 рр). В ній він прослідковує історію континенту від прибуття європейців до початку економічного і політичного домінування США у регіоні. В 2009 році венесуельський президент Уго Чавес подарував цю книгу американському президентові Бараку Обамі, після чого ця книга знову стала бестселлером. Творчість Е. Галеано іскрометна, глибоко філософська і водночас іронічна, вона приятує до себе своїм особливим баченням того, навколишнього світу. Пропонуємо нашим читачам невеличке оповідання-ессе, котре віддзеркалює наше світобачення і, сподіваємося знайде відлуння в серцях багатьох, кому зараз більше... років...